

Muzika, ve smyslu festivalu v Hrádku u Rokycan, se konala pošestnácté. Tento, již vysoký počet ročníků akce, kterou pořádá Samson Lenk s tlupou pilných kamarádů, je garantem nesporných kvalit. V pátek 3. srpna jsem se vydal, úplně poprvé, prozkoumat na vlastní oči, uši a pláštěnku, v čem úspěšnost Muziky spočívá. Zde předkládám výsledky své publicisticko-divácké mise.

Na místo činu, do kouzelného lesního divadla za Hrádkem, jsem dorazil v pokročilém odpoledni, jen chvilku před zahájením pátečního programu. Otevíralo ho vystoupení nástrojově bohaté, temperamentní skupiny **Strašlivá podívaná**. Vystoupení zajímavé mj. tím, že bylo více než jindy postaveno na písničkách zpívaných kapelníkem Petrem Merxbauerem (důvod se brzy dočtete na Strašliváckém webu). Škoda, že při Strašlivce nebyl ještě úplně "sedlý" zvuk. Jinak ale musím tým Jardy a Hanýžky

Jakub Šafr Quartet

foto: Jiří Nosek © <http://www.photomorgana.eu/>

Horynových pochválit za výbornou práci při obou hlavních koncertech. * Úzký kontakt s pozornější částí publika (i na Muzice bylo hodně lidí, kteří si přijeli do hlediště hlavně potlachat) navázalo z nezastřešené forbíny lesního divadla následující duo **Nestíháme**. Své vystoupení Honza Řepka s Petrem Ovsenákem nekrátili, i když během něj začalo vydatně pršet. A ještě před deštěm stihli, za Samsonova kmotrování a asistence moderátora Zdeňka Schwagera, pokřtít své první oficiální CD

Víceméně v klidu

, ze kterého byla většina následně hraných písniček. Nestíhače jsem viděl hrát v amfiteátru poprvé. Jejich písničkám to slušelo ohromně! * Následující set patřil Samsonově více méně studiové formaci

Slunečno

. Tvoří ji dívčí trio Berušky (patřil jim úvod setu: vynikající muzikantky, lepší dojem z tvorby převzaté, než z autorské) + Samsonova parta "tymákovských" muzikantů + kontrabasista Petr Dvorský. Písničky, které hráli, dokázaly vzbudit v duši pocit slunečna (jak je u Samsona zvykem), leč na rozehánění mraků nestačily. * O trošku úspěšnější byli v rozhánění deště

Žamboši

: pokusili se kouzlit písní

Zaříkávám

a déšť takřka ustal. Nicméně jejich výborné vystoupení končilo opět v provazech vody. * Vinou počasí nemohla jít krásnooká čarodějka

Napsal uživatel Cimbura
Středa, 05 Zář 2007 04:00

Šany

- Petra Šanclová blíž k divákům, na forbínu. Hrála pro sólistku dost daleko od lidí, stejně jako ostatní vystupující, v zastřešené části scény. Přesto získalo její písničkářské čarování překvapivý díl zasloužené divácké pozornosti a vděku. Svými písněmi, jak předem slíbila, i mraky rozehnala. Tak důkladně, že až do neděle nepadla ani kapka. * "

Já jsem tu měl hrát původně sám, ale pozval jsem si jako hosta jednoho pána od nás z práce ." Těmito slovy uvedl

Míša Leicht

na scénu baskytaristu Copu

Zdeňka Fíka

. Hráli spolu (a s malou hostovačkou Ilon Leichtové) převážně písničky z Míšova alba

Je to dobrý.....nebe je modrý

. A nebylo jen zásluhou interpretů, aniž bych umenšoval jejich výkon, že vyzněly nad obyčej skvěle. Míšovi jeho Plzeňané rozumějí a vytvořili pro jeho písničky skvělou atmosféru. Výhoda domácí půdy... * Na Muziku jsem, proti svému zvyku, vyrazil nepříliš informován, kdo všechno tam bude hrát. A bylo to dobře! Můj prožitek vystoupení

Bílé nemoci

, kapely, která, i když v jiném žánru, svým způsobem navazuje na dílo staré Bonsaie, byl o to intenzivnější. Velmi intenzivní. * Hned po rockovém nářezu nám dramaturgie připravila další ujištění o multihudebnosti festivalu. Na scénu nastoupil vynikající jazzový

Jakub Šafr Quartet

s neméně dobrou zpěvačkou Petrou Ernyeiovou a byla to muzika, která brala dech a srdíčko něžně tiskla, můj nejsilnější hudební zážitek dne. * Po vystoupení Šafrovy skupiny jsem se rozhodl, že nic silnějšího ten den prožít nemohu. Proto jsem vypustil vystoupení Pavlíny Jíšové & přátel uzavírající páteční program. V hledišti jsem nescházel. Zůstalo plné a Pavlínu a její písničky přijalo velmi vřele.

Tak skončil první koncert Muziky 2007. Vedle hudebního zážitku na mě zapůsobila bezvadným dojmem i jeho organizace a uspořádání vstřícné vůči divákům i muzikantům. Občerstvovací a další kiosky zde vytvářejí, jen pár metrů od amfiteátru, jakousi samostatnou vísku, která poslouží každému, kdo potřebuje a nikoho neruší a neobtěžuje. Velmi pozitivní je i uzavření poměrně prostorného koridoru pod scénou hlučnému korzování diváků během písniček a přenechání tohoto teritoria dětem a invalidům. (Každý indián ví, že děti a postižení jsou nedotknutelní!) Pocit pohody při koncertech, který dává účastníkům toto území klidu, umocňuje velmi slušné jednání pořadatelů, kteří ho musí nutně střežit, což je práce, kterou jim vůbec nezavídím.

K sobotní Open scéně, kterou pro FOLKtime zpracoval již Belmondo (vyšlo 14. 8. 07) poznamenám jen perličku, o které se na Muzice snad ani nemluvilo. Spolu s dámským triem **Aj eto**

vystupoval v soutěži, probíhající na scéně v "tržní vísce", vedle jejich stálého hosta, perkusisty Petra Vohnouta - Balíka, druhdy člena legendárních Máků, baskytarista Radvan Filipec, který

Napsal uživatel Cimbura
Středa, 05 Zář 2007 04:00

kdysi první sestavu Máků zakládal. Po víc jak pětadvaceti letech jsem ho nepoznal a asi jsem nebyl sám...

Průvodního slova hlavního, co do počtu vystupujících nejhojnějšího, časově nejdelšího a divácky nejnavštěvovanějšího koncertu Muziky 07, se ujal Pepa Štross, moderátor pohotovější a erudovanější, než dosavadní Zdeněk Schwager. Jako první uvedl na scénu v rodném kraji bouřlivě uvítanou kapelu **BlueGate**, která svým dobře našlápnutým grassem velmi rychle svolala do hlediště poslední roztoulané diváky. Paráda! * Další americkou muziku, písničky Petera, Paula & Mary, a nejen je, na Muziku

Šéf Folkového kvítku Jirka Hopp jako rytmická sekce Semtexu

foto: Jiří Nosek © www.photomorgana.eu

přivezli půlšerif nedávno založené T.O. Zámková dlažba **Mirek Ošanec a Stránici**. Krásné melodie, velmi dobré české texty a dokonalá interpretace. V amfiteátru lemovaném hustým lesem, mohutnými jehličnany a několika urostlými břízami, získávaly písně rozměr překvapivé velebnosti. * Mírné ukolébání publika překvapivou velebností hned prvními tóny rozehnal zvukný a skočný folkgrass. Dovolují si tak nazývat originální sound vítězů Open scény 2006, skupiny

Bodl

B
Vystoupení Bodla bodlo! Spokojen jsem po něm odešel na pozdní oběd. * Vystoupení vítězky letošního Kvítka, mladičké zpěvačky a klávesistky

Veroniky Polívkové

jsem si odpustil. Cítím jako nevěrohodné a nelíbí se mi, když dívenka, vlastně ještě dítě, zpívá (a prý i skládá), byť technicky dobře, svému věku nepřiměřené, dospělé písně. * Následující výborně hrající dixieband

Nadoraz

čas mého oběda prodloužil. Textařské perly typu "
moje stará smrdí potem

" nedělají dobře mému žaludku. * Hudba, kterou hraje příležitostné trio

Váně - Kopřiva - Vondrák

je takřka bez hranic. Právě to, že tito tři páni Muzikanti hranice nerespektují, podtrhuje jejich jedinečnost, kterou posluchač buď přijme, nebo odejde na buřtu (a připraví se o mimořádný zážitek). * Následovalo milé odlehčení vystoupením letošních vítězů Open scény.

Epy de Mye

, to jsou tři mladí muzikanti, kteří svojí hudební euforií nakazí každého, kdo se na ně jen podívá, či pár tónů jejich písně třeba zdálky zaslechne. Přesto, že po nich nastupoval pan domácí se svojí partou, dávalo publikum dlouho a velmi důkladně najevo, jak se těší na cédéčko, které u

Napsal uživatel Cimbura
Středa, 05 Zář 2007 04:00

něj, ve studiu Jumbo, Epydemyci natočí. Doufejme, že záhy. *

Samson a jeho parta

vpluli do této atmosféry jako pstruh vypuštěný do svobodné vody. Za každou písni zněl peřejemi hlediště bouřlivý potlesk a nadšený křik, ve kterém zněla poděkování za písničky i chvála Samsonovi, jako duši Muziky. Obojí velmi zaslouženě! * Můj vztah k písničkám

Semtexu

je natolik znám, že jistě udělám radost jeho příznivcům, když se k vystoupení kapely na Muzice nevyjádřím. * Patřím k diváckým účastníkům největších úspěchů

Nadi Urbánkové

na scéně divadla Semafor. Jejího vystoupení s

Bokomarou

(pro mne prvního) jsem se nemohl dočkat. Dávno jsem nedoufal, že píseň

Závidím

(a nejen ji) znovu prožiji v živém přednesu paní Urbánkové, ale zázrak se stal! O to větší, že i po řadě let dokáže interpretku dát svým písním stejnou sílu jako tenkrát. Byl to pro mne zážitek na tomto festivalu srovnatelný pouze s vystoupením Jakub Šafr Quarteru předchozího dne a nemohl jsem jinak, než jít poděkovat. Paní Nadě a taky Lubošovi Javůrkovi. Za to, že ji přivedl zpátky na scénu i za to, že pro ni, jak se proslychá, připravuje s Milanem Jablonským nový repertoár. V zákulisí se ale kapelník Bokomary ztratil v davu, který přišel za znovuobjevenou hvězdou. Takže až teď: Díky, Lubošu!? Z vystoupení

Hop tropu

, dle pochvalné bouře publika a tvrzení kamarádů, skvělého, jsem měl jen málo. Nikdy jsem netušil, že budu, co muž poměrně hodně zralý, vyklepanej jak malej smrad z několika vět promluvených s dámou, která patřila k idolům mých učňovských let. A asi k nim patří dosud. Jen jsem o tom nevěděl...

Úplný závěr sobotního koncertu patřil skupině **Docuku** a po něm následoval coutry bál, asi až do bílého rána. Ale o tom už nic nevím. V neděli nás čekala cesta do Telče a tak, abychom byli vyspalí, odjížděli jsme se Sekvojáky po vystoupení Hop tropu. Při loučení se Samsonem jsme neskrbili chválou úžasného prostředí lesního divadla i festivalu v něm probíhajícího. Odpověděl nám velice pravdivou větou, kterou jsem použil, jako nadpis této reportáže. Muziky se sice netýká ani dost málo, ale jako upoutávka je to, uznejte, výborný slogan... Ptáte-li se po výsledku mé mise, zda jsem zjistil, proč že je Muzika tak úspěšná, pak ocituji kapelníka Sekvoje Oldu Dolejše: "

*Mám z Muziky dobrej pocit.
Hodně mi připomíná starý velký festivaly dělaný především pro dobrou pohodu a radost z písniček. Moc se mi tam líbilo*

Je to názor, se kterým se naprosto ztotožňuju.